1944 1994

Stanisław Wyspiański

WESELE

Państwowy Teatr im. Wandy Siemaszkowej
w Rzeszowie, ul. Sokoła 7, tel./fax 327-48

Dyrektor Naczelny i Artystyczny
BOGDAN CIOSEK

Przedstawienie zostało przygotowane przy finansowej pomocy Ministerstwa Kultury i Sztuki

Premierze towarzyszy wystawa pt.
„50 LAT ZAWODOWEJ SCENY W RZESZOWIE"

Wanda Siemaszkowa w roli Panny Młodej w „Weselu"
S. Wyspiańskiego (1901)
rys. STANISŁAW WYSPIAŃSKI

WANDA SIEMASZKOWA

Prawda o „Weselu" Wyspiańskiego

Po „Warszawiance", za dyrekcji T. Pawlikowskiego, długi okres ciszy w twórczości Wyspiańskiego. Widzi się Go często, jak z Lucjanem Rydlem przemierzają wielkimi krokami planty i błonia krakowskie, ogląda się Jego rysunki w „Życiu", czasopiśmie, gdzie drukowano „Warszawiankę" w pierwotnej wersji i czeka się.

Po Pawlikowskim objął teatr Józef Kotarbiński. W teatrze chodzą słuchy, że blady poeta, Wyspiański, złożył nową rzecz dyrekcji, że sam na głos czyta Dyrektorowi i plotka krąży, że biedny pan Józef zamęczany jest tem czytaniem czegoś, co nie jest sceniczne, że włażą po dwoje po to, aby zaraz wyjść, że coś tam bają „ni do rymu ni do sensu". Pytam p. Józefa Kotarbińskiego, najmilszego dyrektora, ale słyszę odpowiedź niepewną, jakieś słowa zakłopotania. — „Hm — forma nowa"... — Pytam, czy gram — dowiaduję się, że nie ma tam dla mnie roli, zresztą wobec projektowanego urlopu (wypadałam często na prowincję z występami) lepiej, abym była wolna... Data wyjazdu urlopowego przewlekała się, próby „Wesela" rozpoczęte — aktorzy przeważnie ironizują śmiejąc się, ja rozżalona na p. Stanisława, że po sukcesie „Warszawianki" do mnie się nie zwrócił, na próby nie chodzę. Wtedy premjery przygotowywano w ciągu tygodnia.

Jak dziś pamiętam na trzy dni przed premjerą „Wesela" — a na dzień przed generalną próbą, gdym leżała rano śpiąc w łóżku, zbudził mnie ostry głos dzwonka. (Mieszkałam wtedy przy ul. Radziwiłłowskiej l. 3 na III p. wraz z dziećmi. Mąż został w Warszawie). Służąca otwiera drzwi i mówi: „Jakiś pan koniecznie chce się widzieć z panią"... — nie dokończyła, bo ten pan, St. Wyspiański, usunął ją i blady, drżący wszedł w swoim długim, jasnym anglezie i jasnej narzutce — taki Jasny pan! Od progu mówi: „Przepraszam, że tak rano, tak nagle, ale sprawa jest zbyt ważna, poprostu może nie pójść premjera „Wesela", o ile pani nie zgodzi się grać Panny Młodej, — panna J. grać nie chce, wczoraj wieczór napisała, czy powiedziała to Dyrekcji, a już cały personel jest zajęty". — „Nie znam sztuki — odpowiadam — poza tem, czemu mnie pan odrazu nie obsadził?" — „Mówiono mi, że pani na urlopie — jest to już trzecia rola, którą mi odrzucają — załatało się. Powiedziałem, że znajdę aktorkę, ktoś mi powiedział, że pani jeszcze nie wyjechała — proszę o ratunek". Czułam impulsywnie, że trzeba pomóc w nieszczęściu uwielbianemu poecie. Poprosiwszy pana Stacha, by przeszedł do stołowego, sama prędziutko się ubrałam, potem zmusiłam Go jeszcze, by ze mną wypił śniadanie i tylko zapytałam: „A rola? Gdzie jest?" — „U Niej — nie oddała. Musi pani słuchać na próbie, a po próbie dam egzemplarz". — „Dobrze. Chodźmy". — Poszliśmy.

W teatrze na próbie dziwny zastałam nastrój. Jakby powietrze naładowane elektrycznością — coś, gdzieś, miało wybuchnąć. — Próba rozpoczęta, w kulisie słucham — wchodzę potem na scenę — Wyspiański informuje, sam reżyserował, wracam potem do mojego obserwatorjum i słucham dalej; przychodzi wielka rozmowa Dziennikarza z Poetą, doznaję kłucia szpilek od móżdżku po pięty. Oszalałam. Jak zahypnotyzowana słuchałam. Potem w przerwie, po II-im akcie poleciałam na górę do kancelarji i z zapałem, głośno oznajmiłam Sekretarzowi p. Wójcickiemu i Administratorowi p. Kazimierzowi Czapelskiemu, że sztuka jest cudowna i że takiego powodzenia, jak ona, jeszcze żadna inna ze sztuk granych, nie miała i nie będzie miała. Na to pan Kazimierz woła: „Józefku, słyszysz, co pani Wanda mówi?" — Pan Józef: „Daj Boże" — potem trochę śmiechu z „Szalonej Julki", trochę pokpiwań z mego zapału i... dalszy ciąg próby.

Trzeci akt mnie dobił. Jak nieprzytomna porwałam egzemplarz, wsiadłam na dorożkę i pojechałam bez obiadu do mojej przyjaciółki, literatki, poetki, autorki „Ojcowie" (powieści o Duszy polskiej), ś.p. Marji Zabojeckiej, przeczytałam ustęp rozmowy Stańczyka z Dziennikarzem i pytałam drżąca, płacząca: „Powiedz, czy ja jestem głupia warjatka, albo czy to jest genialne, albo czy ja się może nie znam". Zapewniono mnie, że choć jestem szalona, to jest genjalne i zaraz w te pędy przepisała sobie „Mateczka" — tak ją nazywaliśmy — całą wielką rozmowę Dziennikarza z Poetą i Dziennikarza ze Stańczykiem i posłała na ręce brata swego ś.p. Posnera do Redakcji „Ogniwa", do Warszawy, za mojem pośrednictwem tego samego dnia już mając zezwolenie Autora. Tak więc Warszawa miała

mimo rosyjskiej cenzury drukowane ustępy z „Wesela", prawie równocześnie z krakowską premjerą.

A cenzura krakowska?... Tu się zaczyna smutna rzecz... przedweselna. — Nazajutrz generalna próba. Ja obkuta całonocną pracą nad rolą, naładowana prądem nie wiem ilu volt, gotowa do wybuchu, lecę na próbę. Błagam Wyspiańskiego, by przeszedł ze mną rolę. Ani mowy. On sam tak, jak baterja pomalowana na biało, wściekle zajęty. Kurtyna w górze; w przyćmionej widowni majaczą jakieś cienie. My, aktorzy na scenie, Dyrektor wchodzi na scenę i oznajmia: „Moi państwo, dostałem przed chwilą egzemplarz z cenzury; są znaczne określenia. Zwracam waszą uwagę, że za przywrócenie określeń czeka kara pieniężna, dość znaczna, a w razie powtarzania określeń na następnym przedstawieniu, nawet zdjęcie sztuki z repertuaru. Chyba państwo nie narażą teatru na takie nieprzyjemności". — Dobry, zacności wielkiej pan Józef, nie mógł inaczej mówić. Potem nastąpiło wyliczanie i przeglądanie danych ról i wykreślonych ustępów aż... przytknięto lont do mnie, tj. do prochowni! Gdym usłyszała, że wyrzucono Młodej i Poecie: „a niech tak Jagusia przymknie rękę pod pierś" — to „zakładka gorseta zeszyta troche przyciaśnie" — „A tam puka?" — „A cóż za tako nauka — serce!" — „A to Polska właśnie" — jakem to usłyszała... Piorun trzasł!! Wrzeszczałam: będę mówiła, zapłacę, złożą się, rozkrzyczę, podam do gazet... to Cesarz Franciszek Józef pozwala śpiewać „Jeszcze Polska"... a cenzor, Polak, zabrania mówić o Polsce w sercu... Na to usłyszałam: cicho, cenzor na widowni. A niech słyszy... co mi tam!... Jakieś ręce wciągnęły mnie w kulisę, to Wyspiański i Doktorowa Pareńska, ściskali mnie, całowali, On błogosławił — ona, entuzjastka i pani Lucyna Kotarbińska płakały — cenzor z teatru uciekł. Mówiliśmy na przedstawieniu wszyscy, bez określeń! To było prawdziwe wesele!

Drżę, gdy piszę, drżę dziś jeszcze, gdy o tem myślę, przeżywam te chwile — płaczę! A czyż słowa oddać mogą wzruszenie premiery? Ci, co byli wtedy elitą umysłowości Krakowa, zebrali w dwóch dniach przeszło tysiąc białych kartek z nazwiskami i laurowemi liśćmi i po III-cim akcie, gdy cisza mówiła wielkim wzruszeniem serc słuchaczy, a potem grzmiącym huraganem oklasków waliła w nieskończoność, a aktorzy już rozgrzani cudem wcieleń też bili w dłonie, ja zaś par force z dyr. Kotarbińskim wyciągnęliśmy Autora na scenę, ów wieniec złożono Mu u stóp. On uciekł, wieńcem szurnął, zdaje się niezadowolony, wychodzić, kłaniać się nie chciał! A publiczność stała i grzmiało od oklasków! — Już kurtynę żelazną spuszczono, a jeszcze publiczność ociągała się z wyjściem. — Potem długo jeszcze światła w teatrze mrugały wraz z gwiazdami na Niebie, ale nie długo już mrugały porozumiewawcze źrenice malkontentów — bo... na nic się nie zdała praca kontr-weselna.

Po kilku przedstawieniach wezwał nas, aktorów, na scenę Dyrektor Kotarbiński i rzekł: „Moi drodzy! Jesteśmy świadkami i współpracownikami, odtwórcami arcydzieła, bo przyszła oto chwila osobliwa"... itd. Zdaje się, że On pierwszy zaczął wersety Wyspiańskiego wprowadzać okolicznościowo. Graliśmy „Wesele" kilkadziesiąt razy z rzędu przy wysprzedanej widowni, a Panna Młoda... dostała od pana Stacha-Autora — na trzecim przedstawieniu — olbrzymi kosz chłopski, z dwoma uszami pełen... kartofli, ale marcepanowych! Kosz był przystrojony na patyczkach — weselnie. Wstęgi z napisem... wstydzę się powiedzieć jakim: M o j e j c u d n e j M ł o d e j — dziś stara — G o s p o d y n i — mogę to mówić. Koło wstąg „światy, różne drezącki świetliste" i była Młoda, uhonorowana, bo sam poeta kosz Jej podał, przyklęknął i rękę ucałował. A Ona potem chciała jeszcze pośredniczyć w waśni z Luckiem Rydlem, pisała listy i poeta Stach czytał odpowiedź Lucka — i płakała, i błagała, aby ci dwaj poeci się pobratali, ale nie dała rady, bo się setnie pożarli. Rydel życzył Wyspiańskiemu, aby się stał Wieszczem Narodu, a gdy umrze, miał cudny pogrzeb z Dzwonem Zygmunta... ale mu „Wesela" nie daruje, bo... „zapomnę wszystko, ale nie to, że to było moje Wesele, że pan Młody to ja, a moja Jaga, to Panna Młoda"...

Omyliłeś się, Panie Lucjanie. Wesele, jak każda uroczystość, nie mała, czy mała rzecz, ale Wielką rzeczą się stało Twoje Wesele, bo tematem dało natchnienie Wielkiemu Twórcy do stworzenia Arcydzieła!.

Czy zaś Zygmunt dzwonił Mu, tak zgasłemu przedwcześnie?...

Ale pozgonne biją serca ludzkie na chwałę Sztuki polskiej!...

Z wydawnictwa:
„WYSPIAŃSKIEMU TEATR KRAKOWSKI",
Kraków 1932 r.

I ciągle widzę ich twarze,
ustawnie w oczy ich patrzę —
ich nie ma — myślę i marzę,
widzę ich w duszy teatrze.

Teatr mój widzę ogromny,
wielkie powietrzne przestrzenie,
ludzie je pełnią i cienie,
ja jestem grze ich przytomny.

Jak sztuka jest sztuką moją,
melodię słyszę choralną,
jak rosną w burzę nawalną,
w gromy i wichry się zbroją.

W gromach i wichrze szaleją
i gasną w gromach i wichrze —
w mroku mdlejące i cichsze —
już ledwo, ledwo widnieją —
znów wstają — wracają ogromne
olbrzymie, żyjące — przytomne.

Grają — tragedię mąk duszy
w tragicznym teatru skłonie,
żar święty w trójnogach płonie,
i flet zawodzi pastuszy.

Ja słucham, słucham i patrzę —
poznaję — znane mi twarze,
ich nie ma — myślę i marzę,
widzę ich w duszy teatrze!

STANISŁAW WYSPIAŃSKI
(List do Adama Chmiela)
6 sierpnia 1904

IRENA ADAMIAK — dyplom aktorski — 1988 r., aktorka teatrów dramatycznych w Lublinie, Częstochowie i Koszalinie, od 1994 r. związana z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: ONA w „Łagodnej" F. Dostojewskiego, HESIA w „Moralności pani Dulskiej" G. Zapolskiej, POPPY w „Czego nie widać" Frayna.

IRENA CHUDZIKÓWNA-KULCZYCKA — dyplom aktorski — 1953 r. w Krakowie. Do ważniejszych ról zalicza: ARIELA w „Burzy", PARMEN w „Grzechu", DESDEMONĘ w „Otellu", SZIMENĘ w „Cydzie", oraz rolę HRABINY w „Pierścieniu Wielkiej Damy".

ANNA DEMCZUK — dyplom aktorski — 1989 r.; w Teatrze im. W. Siemaszkowej zagrała m. in.: MARIE w „Paryżaninie", ANIĘ w „Ani z Zielonego Wzgórza" L. M. Montgomery, DZIEWCZYNĘ w „Tym drogim Lwowie", AMELKĘ w „W małym dworku" S. I. Witkiewicza, MARIANNĘ w „Świętoszku" Moliera.

MARIA GÓRAL — absolwentka PWSTiF w Łodzi (dyplom — 1969 r.); zagrała ok. 70 ról teatralnych, z czego do ważniejszych zalicza w takich spektaklach jak: „Przepióreczka" Żeromskiego, „Śluby panieńskie" i „Zemsta" Fredry, „Ostry dyżur" Lutowskiego, „Ożenek" Gogola, „Maria Stuart" Słowackiego, „Niemcy" Kruczkowskiego, „Egzamin" Gawlika", „Zmierzch długiego dnia" O'Neilla. Uhonorowana m. in. Brązowym Krzyżem Zasługi (1979 r.) i Srebrnym Krzyżem Zasługi (1984 r.).

ANNA KUJAŁOWICZ — absolwentka PWST im. L. Schillera w Łodzi, od „Wesela" S. Wyspiańskiego jako Panna Młoda zaślubiona z Teatrem im. W. Siemaszkowej gdzie zagrała ok. 100 ról. Za najlepszą rolę (życiową) uznaje: żony, matki i babci. Do ról-ciekawostek zalicza trzy role męskie: LEONARDA DA VINCI, GÓRALA, ŚLUSARZA. Za najbardziej płodne artystycznie lata uważa okres PRL, co dawało Jej: „satysfakcję, a od władzy nagrody i odznaczenia". Uważa, iż: „po odzyskaniu wolności jest nieprzydatna do repertuaru, chyba ze względu na wiek, wagę i...".

MAGDALENA KUMOR — absolwentka PWST im. A. Zelwerowicza w Warszawie, od 1979 r. aktorka Teatru Współczesnego we Wrocławiu (dyrekcja K. Brauna), gdzie zagrała m. in. w: „Przyroście naturalnym", „Biesach", „Wieczorze Trzech Króli", „Sztukmistrzu z Lublina". Od 1990 r. w Teatrze im. W. Siemaszkowej, gdzie wystąpiła m. in. w: „Jadzi wdowie", „Hiobie", „Miłości i gniewie", „W małym dworku", „Caliguli", „Locie nad kukułczym gniazdem".

MARIOLA ŁABNO — absolwentka PWST im. L. Solskiego we Wrocławiu (dyplom — 1987 r.); w latach 1987—1994 aktorka Teatru im. L. Solskiego w Tarnowie. Ważniejsze role: ANGELIKA ARNOUX w „Balu manekinów", AGNIESZKA w „Debiutantce" (reż. M. Stebnicka), ANTYGONA w „Antygonie" J. Anouilha, ANIELA w „Ślubach panieńskich" (reż. M. Kaniewska), MARYSIA w „Rodzinie" (reż. W. Laskowska), VICKY w „Czego nie widać" M. Frayna (reż. W. Laskowska), BALLADYNA w „Balladynie" (reż. T. Krzan), KUNEGUNDA w „Kandydzie" (reż. M. Wojtyszko), LAURA w „Szklanej menażerii" (reż. M. Pasieczny), HERMIA w „Śnie nocy letniej" (reż. J. Andrucki), ELWIRA w „Mężu i żonie" (reż. W. Laskowska), AGŁAJA w „Idiocie i innych" wg F. Dostojewskiego (reż. J. Andrucki).

MAŁGORZATA MACHOWSKA — absolwentka PWST im. L. Solskiego we Wrocławiu (dyplom — 1984 r.); od 1985 r. związana z Teatrem im. W. Siemaszkowej. W swej karierze aktorskiej grała role niewinnych panienek, heroin i kobiet lekkich obyczajów. Do ważniejszych ról zalicza: MAŁGOSIĘ w „Kamieniu na kamieniu", HANKĘ w „Moralności pani Dulskiej", ERYKĘ w „Domu na niebiosach", FLECISTKĘ w „Rzeźni", ELWIRĘ w Świętoszku", ANETĘ w „W małym dworku", KLARĘ w „Zemście", oraz role tytułowe w „Damie kameliowej" i „Jadzi wdowie". Uhonorowana nagrodą Wojewody Rzeszowskiego.

DANUTA MALINOWSKA — dyplom aktorski — 1988 r.; aktorka Teatrów w: Gorzowie (m. in. LADY MAKBET w „Makbecie" Szekspira), Koszalinie i Elblągu. Od 1991 r. w Teatrze im. W. Siemaszkowej; m. in. jako: ANASTAZJA w „W małym Dworku" St. I. Witkiewicza, AGNIESZKA w „Ósmym dniu tygodnia" M. Hłaski.

BARBARA NAPIERAJ — pierwsze Jej serdeczne związki z teatrem zawodowym to praca w rzeszowskim PTLiA „Kacperek", a następnie w: Teatrze Dramatycznym w Elblągu, Teatrze Polskim w Szczecinie, Teatrze Studyjnym w Łodzi; od wielu lat związana z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: NELLY w „Papierowym kochanku" (nagroda Wojewody Elbląskiego), KOBIETA w „Wesołego powszedniego dnia", FREULEIN SCHNEIDER w „Cabarecie", N w „Nienawidzę" (M. Koterskiego — spektakl nagrodzony Główną nagrodą na Przeglądzie Teatrów Ogródkowych w Warszawie).

GRAŻYNA NESTOROWICZ — dyplom aktorski — 1982 r.; pracowała w teatrach: Opola, Koszalina, Tarnowa, Wrocławia; od 1994 r. związana z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: KRYSTYNA — „Popiół i diament", CAESONIA — „Caligula", MARIA — „Noc trybad", NASTAZJA FILIPOWNA — „Idiota", PAKITA — „Kandyd". Uhonorowana I nagrodą na Ogólnopolskim Konkursie Fredrowskim za rolę Klary w „Ślubach panieńskich".

ROBERT CHODUR — absolwent PWST im. L. Solskiego we Wrocławiu (dyplom — 1989 r.); aktor Teatrów: Polskiego i „Kalambura" we Wrocławiu, od 1992 r. w Teatrze im. W. Siemaszkowej. Laureat nagrody aktorskiej za rolę BRATA CZAPLI w spektaklu dyplomowym „Villa dei misterii".

ADAM FORNAL — pracę artystyczną rozpoczął w Teatrze im. L. Solskiego w Tarnowie; od 1958 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Zagrał ponad 200 ról, m. in. w: „Antygonie", „Burzy", „Cydzie", „Hamlecie", „Wojnie i pokoju", „Życiu snem", „Kreacji", „Obciachu", „Locie nad kukułczym gniazdem". Występował gościnnie w Teatrze Dramatycznym w Elblągu. W uznaniu zasług otrzymał m. in. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki, nagrody Wojewody i Prezydenta Miasta Rzeszowa. Wieloletni prezes Koła ZASP przy tutejszym Teatrze.

HILARY KLUCZKOWSKI — aktor teatrów dramatycznych w: Olsztynie, Koszalinie i Szczecinie; od 1974 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: NACZELNIK w „Policji", AA w „Emigrantach", SUPERIUSZ w „Pieszo", CZŁOWIEK w „Ambasadorze", CAR I w „Kordianie", JACEK SOPLICA w „Panu Tadeuszu", WALTER w „Cenie", MALWOLIO w „Wieczorze Trzech Króli", MARIO w „Grze przypadku i miłości", HIPER ROBOCIARZ w „Szewcach", TARTOLIO w „Księżniczce Turandot", KOLEKCJONER w „Wkrótce nadejdą bracia", HRABIA WARWICK w „Świętej Joannie". Uhonorowany Odznaką „Zasłużonego dla Województwa Szczecińskiego", Odznaką „Zasłużonego dla Województwa Rzeszowskiego", Nagrodą Miasta Rzeszowa w dziedzinie Kultury i Sztuki. Za rolę SZELI w „Weselu" otrzymał nagrodę na Festiwalu Teatrów-Ziem Północnych.

JACEK KUZDAK — dyplom aktorski — 1991 r.; wcześniej sztuki teatru uczył się w Teatrze im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, gdzie zagrał m. in. w: „Zabawie" S. Mrożka i „Wyspie" A. Fugarda, od 1991 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze dla Niego role to kobiece: URSZULA w „W małym dworku", BUNIA w „Buni", oraz skrzywdzonych przez los: LENNIE w „Myszach i ludziach", WÓDZ w „Locie nad kukułczym gniazdem".

Stanisław Wyspiański
WESELE

Reżyseria — **BOGDAN CIOSEK**
Scenografia — **RYSZARD MELLIWA**
Muzyka — **ANDRZEJ ZARYCKI**
Ruch sceniczny — **JACEK TOMASIK**
Konsultacja wiersza — **HALINA KWIATKOWSKA**

Osoby:

GOSPODARZ — **Seweryn Mastyna**
PAN MŁODY — **Jacek Lecznar**
OJCIEC — **Bolesław Werowski**
JASIEK — **Robert Chodur**
POETA — **Przemysław Tejkowski**
NOS — **Krzysztof Malinowski**
MARYNA — **Grażyna Nestorowicz**
RADCZYNI — **Maria Góral**
CZEPIEC — **Piotr Napieraj**
KLIMINA — **Anna Kujałowicz**
ŻYD — **Adam Fornal**
MATUŚ — **Irena Chudzikówna**
ISIA — xxx

GOSPODYNI — **Barbara Napieraj**
PANNA MŁODA — **Mariola Łabno**
DZIAD — **Stanisław Stojko**
KASPER — **Jacek Kuzdak**
DZIENNIKARZ — **Mariusz Luszowski**
KSIĄDZ — **Kazimierz Motylewski**
ZOSIA — **Anna Demczuk**
HANECZKA — **Irena Adamiak**
CZEPCOWA — **Magdalena Kumor**
KASIA — **Małgorzata Machowska**
RACHEL — **Danuta Malinowska**
KUBA — **Wojciech Kwiatkowski**

Osoby dramatu:

CHOCHOŁ — **Hilary Kluczkowski**
STAŃCZYK — **Adam Fornal**
HETMAN — **Kazimierz Motylewski**
RYCERZ CZARNY — **Wojciech Kwiatkowski**
UPIÓR — **Bolesław Werowski**
WERNYHORA — **Zbigniew Zaremba**

Inspicjent — **Jerzy Dobrzyniecki**
Sufler — **Ewa Bazaniak**

PREMIERA — 25 LISTOPADA 1994

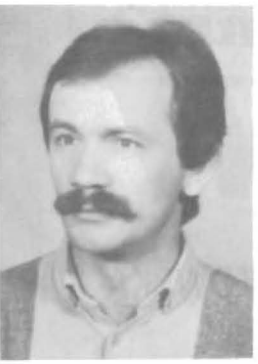

WOJCIECH KWIATKOWSKI — dyplom aktorski — 1988 r.; Jego przygoda z teatrem rozpoczęła się w Teatrze im. J. Kochanowskiego w Radomiu; od 1982 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej, gdzie zagrał 34 role. Te, które wspomina ze szczególnym sentymentem to: DENIS w „Dziewięćdziesiątym trzecim" Przybyszewskiej i NICK w „Marii Stuart" J. Słowackiego.

JACEK LECZNAR — absolwent PWST im. L. Solskiego w Krakowie; od 1983 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze dla Niego role to: NERON w „Teatrze czasów Nerona i Seneki" (nagroda aktorska prof. Bohdana Korzeniewskiego na Rzeszowskich Spotkaniach Teatralnych), POPRYSZCZYN w „Pamiętniku wariata" M. Gogola (Grand Prix na XXVIII Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Jednego Aktora — Toruń '94).

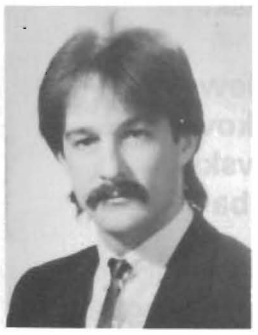

MARIUSZ LUSZOWSKI — absolwent PWST im. L. Solskiego we Wroclawiu (dyplom — 1984 r.); od 1979 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej, gdzie zagrał 35 ról m. in. w: „Wieczorze Trzech Króli", „Hamlecie", „Wiele hałasu o nic", „Świętoszku", „Życiu snem", „Caliguli", „Zemście", „Paradach", „Ślubie", „Matce", „Onych", „W małym dworku", „Jadzi wdowie", „Paryżaninie", „Konkursie stulecia", „Miłości i gniewie", „Bogu", „Locie nad kukułczym gniazdem", „Cabarecie". Za osiągnięcia twórcze uhonorowany nagrodami Wojewody Rzeszowskiego i Prezydenta Miasta Rzeszowa.

KRZYSZTOF MALINOWSKI — dyplom aktorski — 1990 r.; pracował w teatrach dramatycznych: Gorzowa, Zielonej Góry, Koszalina i Tarnowa; od kilku sezonów związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: FRANZ w „Pułapce", BAJARZ w „Pluskwie", SZARMANCKI w „Powrocie posła", POETA w „Indyku", BEDDAJ w „Zorzy", PETRONIUSZ w „Ludziach cesarza", ARMAND w „Damie kameliowej", IWRAŃSKI w „Pijakach", KAROL w „Małym człowieku do wielkich interesów", EDMUND w „Zmierzchu długiego dnia", PIOTR w „Ósmym dniu tygodnia".

SEWERYN MASTYNA — dyplom aktorski — 1990 r.; pracował m. in. w: Warszawskiej Operze Kameralnej, Teatrze im. J. Szaniawskiego w Płocku i Teatrze im. L. Solskiego w Tarnowie; od 1994 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role teatralne: MACKIE MAJCHER w „Operze za trzy grosze", PAPKIN w „Zemście", ŁAZARZ w „Łazarzu", PAN JAN w „Zrzędności i przekorze", KASANDER w „Paradach", ROGOŻYN w „Idiocie". Ma na swym koncie również rolę filmową OFICERA KOZACKIEGO ODDZIAŁU w filmie J. Machulskiego „Szwadron".

KAZIMIERZ MOTYLEWSKI — absolwent PWST im. L. Solskiego w Krakowie (dyplom — 1964 r.); występował m. in. w teatrach w: Wałbrzychu, Wrocławiu, Gorzowie, Kaliszu, Szczecinie, Bydgoszczy i Łodzi; od 1991 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: tytułowe w: „Hamlecie", „Kordianie", „Sułkowskim", „Brytaniku", oraz KONRAD w „Wyzwoleniu", NAUCZYCIEL w „Wizycie starszej pani", ZASTĘPCA DYREKTORA w „Kuszeniu", KIRKOR w „Balladynie" (słynna inscenizacja B. Hussakowskiego), ORGON w „Świętoszku", NIBEK w „W małym dworku", REJENT w „Zemście". Laureat wielu nagród: Złotego Kilofa — Wałbrzych 1969 dla najpopularniejszego aktora, Czterolistnej Koniczynki — Gorzów 1971 dla najlepszego aktora, nagroda Wydziału Kultury — Szczecin 1975, nagroda Prezydenta Miasta Bydgoszczy za reżyserię, dyplom honorowy „Dziennika Wieczornego" za rolę Nauczyciela — Bydgoszcz 1984.

PIOTR NAPIERAJ — debiutował w PTLiA „Kacperek" w Rzeszowie, następnie grał w teatrach dramatycznych w Elblągu, w Teatrze Polskim w Szczecinie i Studyjnym w Łodzi; od wielu sezonów w Teatrze im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: EDEK w „Tangu", PETRUCHIO w „Poskromieniu złośnicy", CZEŚNIK w „Zemście".

PRZEMYSŁAW TEJKOWSKI — absolwent PWST im. L. Solskiego w Krakowie; w latach 1990—1994 aktor teatrów w Tarnowie i Zielonej Górze. Zagrał m. in. w: „Ścisłym nadzorze" (reż. W. Matuszewski), „Balladynie" — GRABCA (reż. T. Krzan), „Księdze Bałwochwalczej" (reż. J. Andrucki), „Idiocie i innych" (wg F. Dostojewskiego) — MYSZKINA (reż. J. Andrucki), „Kandydzie" — MARCINA (reż. M. Wojtyszko). Od sezonu 1994/95 związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej.

BOLESŁAW PRZENIOSŁO-WEROWSKI — dyplom aktorski — 1953 r.; aktor Teatru Ludowego i Ateneum w Warszawie, oraz teatrów w Częstochowie i Zielonej Górze; od 1968 r. na stałe związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Do najciekawszych ról zalicza: BRATANKA w sztuce F. G. Lorki (z Ireną Eichlerówną), JAZONA w „Otellu", DELFINA w „Skowronku", REJENTA w „Zemście", JÓZEFA w „Pastoralce", SCHIGILH'A w „Demonie ziemi". Role najbliższe Jego sercu: MIESZKANIEC ŚMIETNIKA w „Kniaziu Patiomkinie" i NAUCZYCIEL w „Opowieści o życiu i śmierci Leopolda Lisa-Kuli".

STANISŁAW STOJKO — absolwent PWST im. A. Zelwerowicza w Warszawie (dyplom — 1955 r.); pracował w teatrach w: Warszawie, Lublinie i Sosnowcu; od 1978 r. na stałe związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej. Ważniejsze role: STASZEK, GOSPODARZ, UPIÓR w „Weselu", ŁUKA w „Na dnie", ARGEST w „Szelmostwach Skapena", FUJARKIEWICZ w „Domu Otwartym", KORATAJEW w „Wojnie i pokoju", ŚWIĄTKARZ w „Powsinogach beskidzkich", DYNDALSKI w „Zemście", CHUDOGĘBA w „Wieczorze Trzech Króli", HORTENSJO w „Poskromieniu złośnicy", OLEŚ w „Czapie", GRZEŚ w „Damach i huzarach".

ZBIGNIEW ZAREMBA — dyplom aktorski — 1949 r.; w latach 1949—1962 aktor w Teatrze im. S. Żeromskiego w Kielcach, gdzie zagrał ok. 60 ról; od 1962 r. związany z Teatrem im. W. Siemaszkowej, w którym zagrał ok. 100 ról. Ważniejsze role: ON — „To słowik śpiewał", NEWTON — „Fizycy", STAROSTA — „Powrót posła", POŻARSKI — „Chłopcy", PODKOLESIN — „Ożenek", MAJOR — „Fantazy", KARMAZYN — „Wyzwolenie", SPODEK — „Sen nocy letniej", PUCZYMORDA — „Szewcy", MATEUSZ — „Ania z Zielonego Wzgórza", HORODNICZY — „Rewizor", MAJOR — „Damy i huzary", HOPPE — „Niemcy", CZEŚNIK — „Zemsta", GRZEGORZ — „Kordian", DUGLAS — „Maria Stuart", PIŁSUDSKI — „Opowieść o życiu i śmierci Leopolda Lisa-Kuli", PAN UKŁADNY — „Świętoszek", LEPIDUS — „Caligula". Laureat nagrody Wojewody Rzeszowskiego w 1979 r. i 1990 r.; uhonorowany odznaczeniem „Zasłużony dla Województwa Rzeszowskiego", oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1984 r.).

BOGDAN CIOSEK — absolwent Filologii Polskiej — Teatrologii Uniwersytetu Jagiellońskiego, oraz Wydziału Reżyserii PWST w Krakowie (dyplom — 1984 r.). Do Jego ważniejszych realizacji scenicznych należą: „Rozmowy z katem" — Moczarskiego, „Antygona" — Sofoklesa, „Teatr czasów Nerona i Seneki" — Radzinskiego, „Pieszo" — Mrożka, „Życie snem" — Calderona, „Hiob" — wg K. Wojtyły, „Rzeźnia" — Mrożka, „Zmierzch długiego dnia" — O'Neilla, „Opowieść o życiu i śmierci Leopolda Lisa-Kuli", „Don Juan" — Moliera, „Zemsta" — Fredry i „Rewizor" — Gogola (Teatr „Wybrzeże" — Gdańsk). Od 1987 r. dyrektor naczelny i artystyczny Teatru im. W. Siemaszkowej. Laureat m. in.: Nagrody Ministra Kultury i Sztuki, Nagrody Prezydenta Miasta Rzeszowa, „Złotej Maski" za reżyserię „Don Juana" w Teatrze Śląskim im. St. Wyspiańskiego w Katowicach.

RYSZARD MELLIWA — absolwent krakowskiej ASP (grafika) oraz Wydziału Scenografii (dyplom — 1985 r.); debiutował w Teatrze Polskim w Szczecinie — „Miarka za miarkę" — reż. I. Wollen. Autor kilkudziesięciu scenografii teatralnych, m. in. w Starym Teatrze w Krakowie: „Pamiętnik wariata", „Przed sklepem jubilera"(reż. A. Polony), „Wdowy" (reż. A. Polony, J. Opalski); w Teatrze „STU" w Krakowie: „Labirynt" (reż. Berenguer), „Pan Twardowski" (reż. K. Jasiński), „Czekając na Godota" (reż. K. Jasiński), w Teatrze Małym w Warszawie: „Proces", w Teatrze Muzycznym w Gdyni: „Me and My Girl" (reż. J. Gruza), w Edynburgu: „The men and the top". Z Teatrem im. W. Siemaszkowej związany od 1983 r., w którym do ważnych realizacji zalicza: „Pchłę" (reż. M. Krygier), „Pieszo", „Teatr czasów Nerona i Seneki", „Życie jest snem", „Opowieść o życiu i śmierci Leopolda Lisa-Kuli" (reż. B. Ciosek). Autor scenografii do wielu filmów, m. in. dekorator wnętrz do „Listy Schindlera" (reż. S. Spielberg — film nagrodzony Oscarem za scenografię i wnętrza), „Spis cudzołożnic" (reż. J. Stuhr). Scenograf w filmach i teatrach telewizji m. in.: „Antygona w Nowym Jorku" (reż. K. Kutz), „Ziarno zroszone krwią" (reż. K. Kutz), „Ferdydurke" (reż. M. Wojtyszko).

ANDRZEJ ZARYCKI — absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie kompozycji L. Kaszyckiego. Od czasów studiów związany z kabaretami i teatrami studenckimi: „Hefajstos" i Teatrem „38". Od 1966 r. związany z „Piwnicą pod Baranami"; długoletni kierownik muzyczny zespołu akompaniującego Ewie Demarczyk, oraz autor wielu wybitnych kompozycji w jej repertuarze m. in.: „Cyganka", „Pslamy", „Imię twe", „Babuszka", „Hercowicz". Autor wielu kompozycji do sztuk teatralnych i filmów, kompozytor piosenek poetyckich. Obecnie stale współpracuje z Teatrem Lalki i Maski „Groteska" w Krakowie, Teatrem Dramatycznym im. J. Kochanowskiego w Opolu. Za wybitne osiągnięcia laureat wielu nagród m. in.: Nagroda Kompozytorska na III Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie (1964 r.), Główne nagrody za muzykę na Festiwalach Sztuk Teatralnych w Opolu.

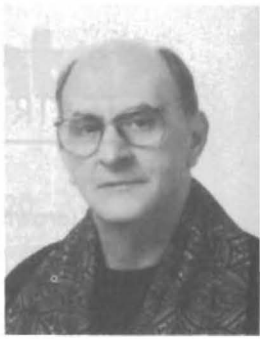

JACEK TOMASIK — ukończyl studia choreograficzne w Anglii, Niemczech i we Francji. Współpracował z takimi twórcami jak: J. Kreczmar, B. Korzeniewski, Z. Hübner. Autor choreografii do prawie 500 spektakli m. in. w Starym Teatrze w Krakowie (12 lat) do spektakli: K. Swinarskiego — „Wyzwolenie", „Sen nocy letniej", „Wszystko dobre co się dobrze kończy", J. Jarockiego — „Szewcy", „Sen srebrny Salomei", A. Wajdy — „Noc listopadowa", „Biesy". Przez wiele lat dyrektor artystyczny Baletu Opery Krakowskiej; założyciel i dyrektor (od 31 lat) Studenckiego Teatru Tańca „Kontrast" w Krakowie. Z Teatrem im. W. Siemaszkowej związany od 20 lat, gdzie przygotował ok. 20 choreografii (m. in. do „Turonia" na jubileusz 40-lecia sceny rzeszowskiej). Laureat wielu znaczących nagród polskich i międzynarodowych (m. in. w Szwajcarii i na Węgrzech).

HALINA KWIATKOWSKA — aktorka od 1941 r.; od 1962 r. profesor w PWST w Krakowie. W latach 1941—1945 pracowała w Krakowie w podziemnym Teatrze Rapsodycznym, po uzyskaniu dyplomu (1946) nadal w Teatrze Rapsodycznym, później w Teatrze im. J. Słowackiego. Przez kilkadziesiąt lat (do roku 1980) czołowa aktorka Starego Teatru, gdzie zagrała wiele znakomitych ról takich jak m. in.: ANIELA w „Ślubach panieńskich" (reż. J. Leszczyński), IRINA w „Trzech siostrach" (reż. B. Dąbrowski), RACHEL w „Weselu" (reż. A. Wajda), STARA PANNA w „Czarnej komedii" (reż. Z. Hübner), DWOJRA w „Zmierzchu" (reż. J. Jarocki), DAMA w „Dziadach" (reż. K. Swinarski). W latach 1962—1980 występowała we wszystkich programach kabaretu „Jama Michalika" w Krakowie. Role filmowe to m. in.: STANIEWICZOWA w „Popiele i diamencie" — reż. A. Wajda, KRZESZOWSKA w „Lalce" — reż. W. Has. Autorka dwóch sztuk teatralnych: „Ogłoszenie matrymonialne" — wyst. w Teatrze Nowym w Warszawie, „Sytuacja bez wyjścia" — wyst. w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie, oraz wielu artykułów o tematyce teatralnej.

Noty biograficzne opracowano na podstawie autorskich biogramów aktorów i realizatorów.

TEATR NARODOWY W RZESZOWIE

Dyrektor: Bogdan Proskurnicki

Kierownik artystyczny: Stefania Gintel – Domańska

STANISŁAW WYSPIAŃSKI

WESELE

fragmenty aktu drugiego

OSOBY

Gospodarz – WŁADYSŁAW KONARSKI

Gospodyni – DANUTA CWYNARÓWNA

Jasiek – KAZIMIERZ DEJMEK

Kuba – JERZY SZPUNAR

Wernyhora – WŁADYSŁAW KOWALSKI

Reżyseria:
WŁADYSŁAW KONARSKI

Koncert Orkiestry Symfonicznej z udziałem solistów pod dyrekcją Mariana Wejgta.

PREMIERA 25 LISTOPADA 1944 R.

El mont Rzeszów

Elektromontaż Rzeszów S.A.

35-959 Rzeszów, ul Słowackiego 20

tel. 375-51 tlx 0632410 fax 36 760

OFERUJEMY:

PROJEKTOWANIE, DOSTAWĘ I MONTAŻ:

— instalacji elektrycznych dla budownictwa
— linii energetycznych
— stacji transformatorowych i rozdzielczych
— oświetlenia ulic i placów
— instalacji telekomunikacyjnych
— sieci telewizji satelitarnej

PRODUKCJĘ:

— rozdzielni elektrycznych
— tablic i pulpitów sterowniczych
— zunifikowanych urządzeń rozdzielczych dla budownictwa mieszkaniowego
— ocynkowanych słupów oświetleniowych

NAJWYŻSZA JAKOŚĆ! NAJKRÓTSZE TERMINY!

BIG Bank
Spółka Akcyjna

ODDZIAŁ W RZESZOWIE

OFERUJE:

* rachunki bankowe na zasadach wybranych przez klienta, otwierane natychmiastowo
* lokaty terminowe na warunkach negocjowanych z klientem
* obsługę płatności handlu zagranicznego
* kredyty krótko, średnio i długoterminowe
* krajową kartę płatniczą PolCard oraz międzynarodową BIG VISA Business Card
* atrakcyjnie oprocentowane bony lokacyjne o nominale 10 i 25 mln zł

ZAPEWNIAMY:

* sprawną i miłą obsługę
* korzystne oprocentowanie
* niskie prowizje, a także bezprowizyjne dokonywanie wypłat gotówkowych dla klientów banku
* możliwość zawierania umów rachunku bankowego, kredytowego i lokat terminowych w siedzibie firmy
* możliwość wypłat wieczorowych w godzinach dostosowanych do potrzeb klienta
* dogodne, elastyczne terminy lokat np. 7 dni, 2 tygodnie, 3 miesiące i 21 dni
* szybkość i bezpieczeństwo płatności zagranicznych dzięki uczestnictwu w systemie S.W.I.F.T. i Reuters

BIG BANK Spółka Akcyjna
Oddział w Rzeszowie
ul. Targowa 3
35-959 Rzeszów
skr. poczt. 314

Telefony: 322-65 — sekretariat
320-60 — kredyty
323-17 — rachunki lokaty
Telex: 63-31-37 lbr pl
Fax: 322-65

RZF

RZESZOWSKIE ZAKŁADY FARMACEUTYCZNE

Polfa

ul. Przemysłowa 2, 35-959 Rzeszów

tel. (0-17) 622-599 telex: 0632311 farm pl
fax (0-17) 624 618

Rzeszowskie Zakłady Farmaceutyczne oferują szeroką gamę leków z różnych grup farmakologicznych:

leki psychotropowe
kardiologiczne
przeciwalergiczne
przeciwreumatyczne
przeciwbakteryjne
przeciwwrzodowe
przeciwzapalne
preparaty weterynaryjne

Proponujemy także dietetyczną, zdrową sól „Petrysal" oraz dietetyczne galaretki owocowe.

Nasza Hurtownia prowadzi sprzedaż pełnego asortymentu leków produkowanych przez wszystkie zakłady „Polfa" oraz leków produkcji Janssen Pharmaceutica i innych firm zagranicznych.

ZAPRASZAMY DO WSPÓŁPRACY:

Dział Marketingu tel. 622-599 wew. 201-203
Dział Sprzedaży RZF „Polfa" tel. 622-599 wew. 167 i 153
Hurtownia Farmaceutyczna tel. 622-599 wew. 143 i 243

Kierownik literacki
ZBIGNIEW RYBKA

Koordynator pracy artystycznej
MONIKA KOZIEŃ

Kierownik techniczny
JERZY LUBAS

Kierownicy pracowni krawieckich
IZABELA WOJCIECHOWSKA, JÓZEF PODYMA

Pracownia fryzjersko-perukarska
ZOFIA TARKOWSKA

Pracownia stolarska
STANISŁAW BIELENDA, LESŁAW DWORAK

Pracownia malarska
ALICJA GODEK, CZESŁAW MAZIARZ

Prace modelatorskie
WŁADYSŁAWA MAJEWSKA

Główny rekwizytor
ELŻBIETA GAWLICKA

Główny elektryk
WIESŁAW SZALIŃSKI

Światło
WIESŁAW SZALIŃSKI

Akustyk
ZBIGNIEW KRASNY, MARIAN KORNAGA

Główny brygadier sceny
TADEUSZ NOWAK

Brygadier sceny
BOGDAN NALEPA

Prace tapicerskie
MIECZYSŁAW BUŁAŚ

Redakcja programu
JOLANTA MROCZEK-CIOSEK

Opracowanie graficzne
KRZYSZTOF MOTYKA

Redakcja techniczna
FRANCISZEK DZIUBA

Kierownik Biura Obsługi Widzów
KRYSTYNA DZIADZIO

Biuro Obsługi Widzów
tel. 322-52

Ze zbiorów
Działu Dokumentacji
ZG ZASP

Dotychczasowe realizacje „Wesela" Stanisława Wyspiańskiego na scenie rzeszowskiego teatru:

25 XI 1944 r. — reż. Władysław Konarski (fragmenty aktu II)
21 IV 1957 r. — reż. Hugon Moryciński
22 XI 1964 r. — reż. Stefan Winter

W repertuarze Teatru: DUŻA SCENA: R. Cossa *Bunia* reż. Ryszard Major, S. Mrożek *Emigranci* reż. Jan Błeszyński, A. Fredro *Zemsta* reż. Bogdan Ciosek, W. Allen *Bóg* reż. Mirosław Bork, D. Wasserman *Lot nad kukułczym gniazdem* reż. Jan Błeszyński, MAŁA SCENA: M. Gogol *Pamiętnik wariata,* M. Koterski *Nienawidzę* reż. Bogdan Ciosek, W. Odojewski *Trzy szkice miłosne* reż. Jacek Andrucki, *Maski* wg *Wyzwolenia* S. Wyspiańskiego reż. Jan Błeszyński.